

mijn passie.....

Hoe het begon

Vanaf mijn vroegste jeugd zijn dieren onlosmakelijk met mij verbonden. Mijn ouders gingen daar in mee en namen vissen, vogels, muizen, katten, een cavia en zelfs een eendje in huis, maar een hond mocht ik niet en een paard al helemaal niet. Daarom wandelde ik met honden van het dierenasiel en haalde 's morgens het trekpaard van de kolenboer van de wei, poetste haar 's middags schoon en bracht haar daarna terug. Al die tijd dacht ik: "wacht maar tot ik groot ben".

Paardrijles

Zodra het zover was, kwamen er veel katten en honden in huis. Mijn man vond dit net zo leuk als ik en we genieten nog dagelijks van onze huisdieren. Toen wij in 1995 in Zeeland gingen wonen, bedacht mijn man dat paardrijden ook erg leuk zou zijn voor mij en al snel kreeg ik les van een echte paardenman op een grote Groningse merrie. Ik was toen 44 jaar en dat is rijkelijk oud om nog goed te leren rijden. Ik nam ook les bij een manege, volgde een cursus over paarden en nadat mij verteld werd dat ik het pas echt goed zou leren met een eigen paard, ging ik op zoek.

Marleen met James

Een eigen paard

In 2000 kochten we een jong, onbeleerd paard. Het was een bonte hengst die we James Bont noemden. Deze aanschaf ging in tegen elk advies, maar met goede begeleiding en na maanden "grondwerk" (oefenen zonder dat er iemand op het paard zit) was James zover dat hij onder het zadel gebracht kon worden. Dat hebben we uitbesteed aan een professional, maar al snel kon ik zelf in het zadel plaatsnemen. De eerste jaren vertoonde James de nodige "tiekuren" en was rijden niet altijd eenvoudig, maar we hebben samen veel geleerd en beleefd. James wordt deze zomer al 23 jaar. Buiten rijden doe ik het liefst, maar ik heb ook erg genoten van deelname aan gekostumeerde voorstellingen, zoals De heks van Veere en De Notenkraker, zelfs in de paleistuin van Het Loo.

Ooit hadden we een aanvaring met een landbouwvoertuig en belandden in de sloot. James kwam er goed vanaf, maar ik zat met een gebroken been. Sindsdien ben ik zeer alert op groot verkeer en heb meegewerkt aan het realiseren van een veilig ruiters- en menroutenetwerk op Noord-Beveland. Helaas blijkt het complex om dit goed in stand te houden. Wat ik met dit verhaal wil zeggen is: denk nooit dat je voor dingen waar je zin in hebt ongeschikt of te oud bent. Alles is mogelijk op je persoonlijke niveau.

Pluk de dag en geniet van het leven.

Foto's en tekst Marleen van Wolferen